

I vykládal zcela klidně v hospodě o vzniku ohně.

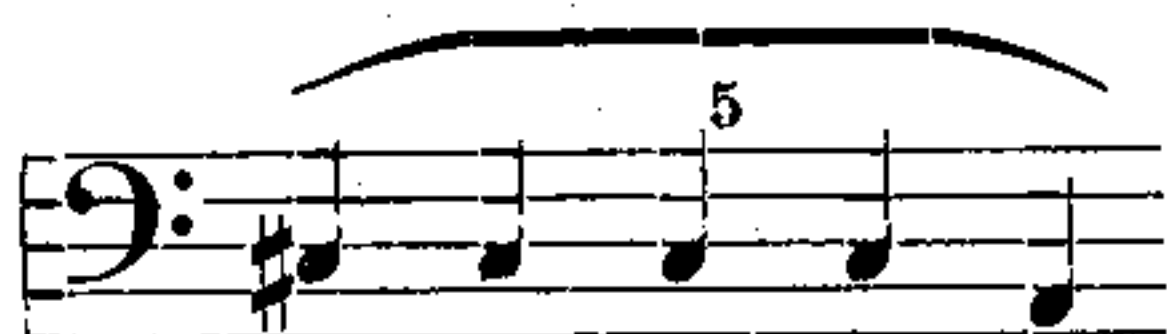

— ho - ři - my, ho - ři - my, pod'te nám pomoct —

Věru, tímto hlasem nebyl by asi zbudil svých sousedů, a jistě by tito dle načrtnutého výrazu nápěvku nebyli uvěřili, že hoří!

Hrůza minula a výraz popěvku sploštěl, schládl.

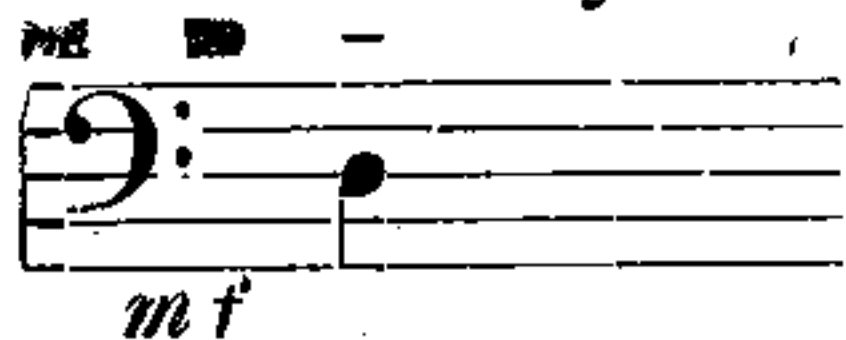
3. Soused Holub k tomu pověděl: Však prý téže noci přiběhli i ke

mně a prý — »Ho-lu-be, ho-říš —!«

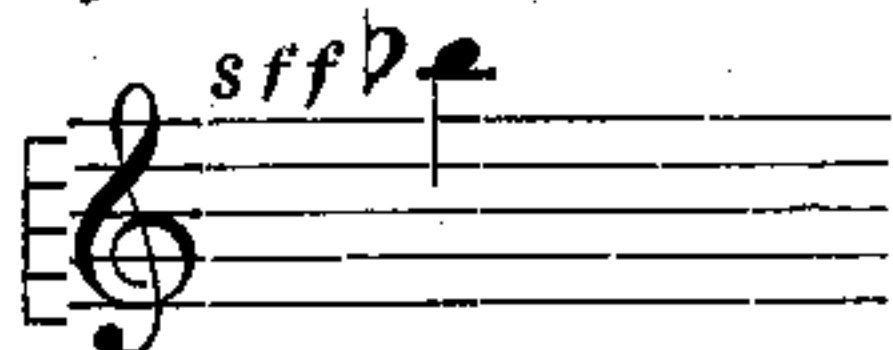
Jest tu podobné schladnutí i sklesnutí vzníceného nápěvku mluvy.

4. Všetdní jest otázka co? A všední odpověď to.

Co? a děvče odpovídá: To mi —

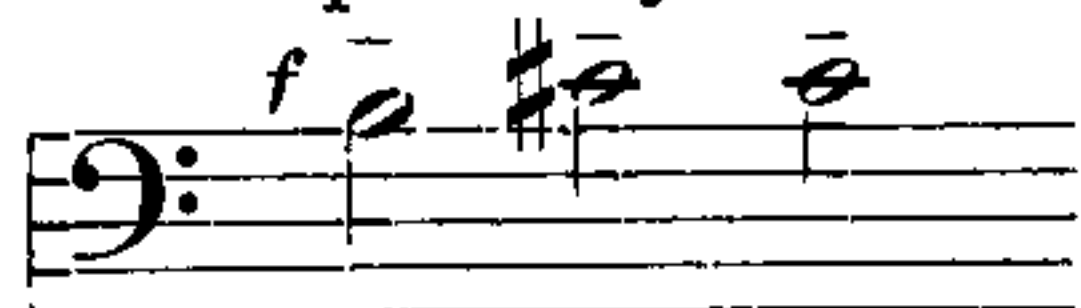
Do jaké srážné hloubky spadly oba tyto tony, když dříve byly vy-
mrštěny vášní až na

Co?

to — (dále nesrozumitelně).

5. A potulný dráteník na dvore křičí: a přijda ke kuchyni, prosí:

dra - tó - vať

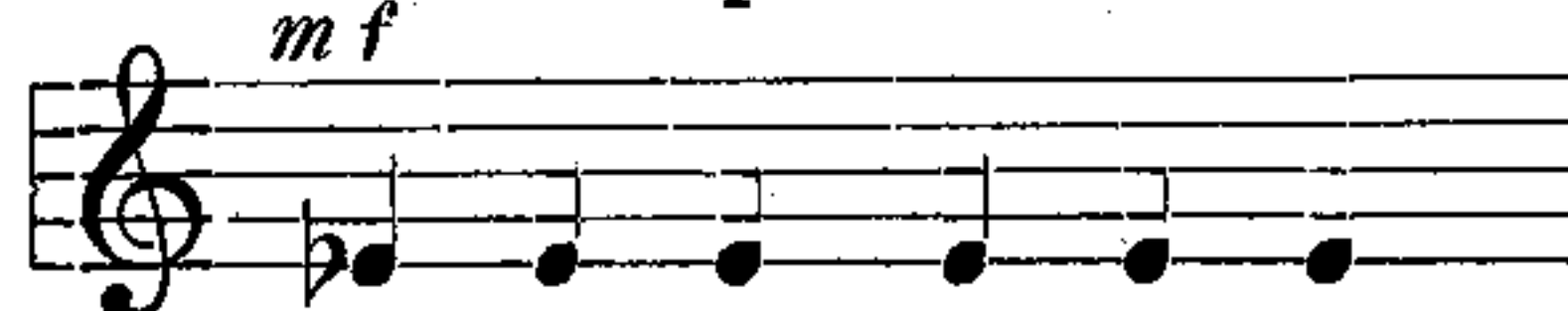
daj-tě dra-to-vať —

6. Klučina se kohoutil na druhého:

Co já su, co já su, co já su?

a dívčina za prací sedící, klidně vyřkla:

Co já su, co já su?

Ve všech dosud uvedených příkladech člověku nechtělo se zpívat i a notace mluvených nápěvků napovídá, že mnohdy se již zpívalo. Což když myslí přijde na pomoc ještě vůle chtít zpívat! Tu se zajisté nápěvek mluvy rychleji vypne na zpěvný nápěvek. Následný příklad to ukazuje.